

Природен ЛЪЖАРЪ

РЕДАКТОРЪ
Д-ръ КИРИЛЪ ЙОРДАНОВЪ

Съдържание:

если върху половия
въпросъ

по Д-ръ Л. Вандеръ

ПРИРОДЕНЪ ЛЪКАРЬ

НАУЧНО ПОПУЛЯРНО СПИСАНИЕ ЗА ПРИРОДНО ЛЪКУВАНЕ И
ПРИРОДОСЪОБРАЗЕНЪ ЖИВОТЪ (БИОЛОГИЧНА МЕДИЦИНА)

РЕДАКТОРЪ Д-ръ Кирилъ Йордановъ
градски лѣкаръ

Бул. „Мария Луиза“ № 34
Варна, телефонъ № 28-46

Prioden Lekar — Zeitschr. für Naturheilkunde und Naturg.
Lebensweise. Schriftleiter D-r Kyril Jordanoff, Varna · Bulgarien

Годишенъ абонаментъ 50 лв. Чехова смѣтна 23-91 За странство 70 лв.

Специаленъ брой

МИСЛИ ВЪРХУ ПОЛОВИЯ ВЪПРОСЪ

съставилъ Д. Баровъ

(продължение отъ бр. 1-ви)

Д-ръ А. Вандеръ

Докторъ Вандеръ е билъ директоръ на Луи Кузевиятъ санаториумъ за природно лѣкуване въ Лайпцигъ, Германия. Въ началото на миналото десетилетие се преселва въ Испания, където продължава своята научна и творческа дейность. Сведения за по-нататъшната му съдба нѣмаме.

Той е единъ всестранно научно обоснованъ привърженикъ и популяризаторъ на биологичната медицина. Въ книгитѣ му проличава едно дълбоко разбиране на засегнатитѣ въпроси, на човѣшката психика и слабости и на широки възможности за едно истинско укрепване на здравето. Пропити съ чистота и топлота, илюстрирани съ хубави, нагледни картини — отъ самия него, книгитѣ му добиватъ жива и увлекателна форма и каратъ читателя да ги чете съ интересъ и накрая да остане съ едно приятно възхищение.

Д-ръ Вандеръ е написалъ много статии и книгитѣ:

1. Ръководство по половиятъ въпросъ. 2. Природна медицина. 3. Какъ да продължимъ младостта. 4. Затлъстяването и лѣкуването му. 7. Нито едно болно дете. 8. Пълно лѣкуване чрезъ слънчеви бани.

Само нѣкои отъ горнитѣ книги сж преведени на български.

Дефлориране.

Скъсването на химена при първото полово сношение съ девствена жена се нарича дефлориране. Дефлорирането и активното навлизане на жената въ половия животъ оказва едно необикновено въздействие върху психиката ѝ.

На това мжжътъ обикновено рѣдко обръща внимание. *Невежеството и грубостта твърде лесно могатъ да предиз-*

викатъ разочарование въ жената, а и да се разрушатъ най-красивитъ илюзии и мечти, а мъжътъ да изгуби своя престижъ и влияние надъ нея.

Подъ действие на своята особена чувствителностъ, обществени и религиозни ограничения на жената, забраната за интимната дружба съ мъжа преди брака, създава въ нея едно напрегнато очакване и задържане желанията, което силно изостря психиката и въображението.

Имено тия чувства и желания, запазени у жената до дефлорирането, когато тя е неподготвена да посрѣщне плътската любовъ (имаща за нея най-черни предрасъдаци), тя се изправя въ единъ моментъ на най-голѣми смущения. Редица условия на живота разбиха до известна степенъ това, и много по-малко сж момичетата, които влизатъ девствени въ брака.

Мъжътъ има това преимущество, че половата дейностъ у него, съ малки изключения, се развива прогресивно и когато стъпи въ бракъ, той е напълно развитъ, даже съ една прѣкомѣрна възбудимостъ.

А когато преобладава свръхъ възбудено полово желание, разсъдъкътъ се затъмнява и човѣкъ може да стигне до такава крайностъ, че да изгуби въ себе си всѣкаква чувствителностъ и разбиране.

Около дефлорирането сжществуватъ много правила, обичаи, традиции, стигащи често до най-голѣма диващина, за която нѣма да говоримъ.

Въ наше време, бракътъ не винаги е предшествуванъ отъ едно пълно полово (още повече духовно) сродство, при което се явяватъ редица различия въ чувствата на мъжа и жената.

Нужно е мъжътъ да познава психиката на жената и най-добре е да постъпи къмъ половия актъ, когато тя е подготвена полово и психически за това. Клиторътъ, даже и въ възрастната жена, се развива напълно, само когато е действувалъ нѣколко пѣти. Мъжа стига да има това разбиране и тактъ, може постепенно да събуди у девствената жена нормално полово усещане.

Ако не се държи смѣтка за последицитъ, които често могатъ да отърпяватъ, е лесно да се мисли, че не е нужно научна подготовка върху пола и проявитъ му. Още по-сложенъ е тоя въпросъ, когато двамата съпрузи сж свързани съ искрена любовъ и по висши стремежи; при което самиятъ актъ има съвсемъ друга стойностъ—изпълненъ съ най-чисти и приятни усещания.

Не бива да се забравя, че у жената сжествува майчиния инстинктъ, който може да укаже много по-силно влияние отколкото едно обикновено желание за полово сношение. Често жената е принудена, безъ каквото и да било желание, даже и съ отвръщение, да задоволява половитъ прищевки на мъжа си.

Обичаятъ, дефлорирането да се извършва точно въ първата брачна нощъ е твърде погрѣшенъ. Въ тоя моментъ не само, че жената може да нѣма достатъчно развита полова чувствителностъ, но и двамата да сж уморени. Освенъ това, шума на праздника, яденето, виното и пр., създаватъ едно особено душевно състояние, при което мжжътъ може да се остави да бжде воденъ напълно отъ половата страсть и да забрави подходящата деликатностъ и внимание.

Остритѣ болки при дефлорирането се дължатъ въ повечето случаи на бруталността на мжжа. Ако химена е много здравъ, или поради една или друга причина мжжътъ не може да извърши дефлорирането, съ предварително дезинфекциранъ прѣстъ, може да натисне върху центъра на химена. Въ краенъ случай, лѣкарьтъ при мѣстна упойка, може да направи една съвсемъ безболезнена рѣзка на химена. При сухо влагалище напр. може да се прибѣгне до вазелинъ.

Причиненото при скѣсването на химена кръвотечение, даже и да е силно и до кръвоизлияние, не е опасно. Достатъчно е да се затисне мѣстото съ пластове памукъ или чиста кърпа и жената да запази хоризонтално положение.

Честото повтаряне на половия актъ може да има неприятни последици за мжжа и жената. За да се намали възбуждението, и отъ хигиенично гледище, е добре, съпружитѣ да спятъ на отдѣлни легла.

За числото на половитѣ сношения не могатъ да се установятъ точни правила. Едни препоръчватъ веднажъ въ три дни, други веднажъ въ седмицата и т. н. Не бива да се забравя, че въ пола се намѣсватъ не само съображения отъ логиченъ характеръ, но и отъ любовни последици, които могатъ да бждатъ по-силни отъ студениятъ разсѣдѣкъ на мозъка.

А у хората съ по-висши духовни стремления и занимания, много по-красиви усещания и прояви иматъ рѣководна роля съ брачните отношения, а не самитѣ полови сношения.

Явления у жената при половия актъ.

За да може нормалния половъ актъ да стигне до тамъ, че да предизвика оргазмъ (крайното напрежение) въ половиятъ апаратъ на жената, необходими сж редица благоприятни обстоятелства и условия, които да предизвикатъ въ него всички ония специални физиологически дейности, които се изразяватъ въ едно сладострастно усещание, което расте, докато при осъществяване на оргазма, достигне най-големата си интензивностъ.

Този тъй много естественъ и отъ голѣма важностъ за здравето на жената процесъ, би трѣбвало да бжде по-добре разбранъ отъ всички.

Ако половото желание е събудено своевременно въ въображението на жената, нервитѣ предаватъ изпитанитѣ отъ мозъка и тѣлото усѣщания, които при съвкуплението се увеличаватъ още повече. При това се явява обилно нахлуване на кръвъ. Бартолиновитѣ жлези отдѣлятъ мазна течностъ, която улеснява акта. Клитора ерегира, при което увеличава крайна чувствителностъ, която се превръща въ сладострастно усещание.

Влагалищнитѣ мускули се свиватъ. Пещериститѣ луковичи увеличаватъ обема си и притискатъ влагалището. Матката увеличава сладострастното усещание. Всѣки моментъ отдѣлянията на жлѣзитѣ се увеличаватъ.

Възбуждението се увеличава непрекъснато докато стигне до най-голѣмата си степенъ-момента на оргазъма.

Въ този мигъ мускулитѣ внезапно се свиватъ и тогава секретната течностъ се излива. Ако въ сѣщия моментъ стане едновременно и изпразване у мъжа, може да се каже, че половото удовлетворение е пълно, а природата е постигнала своята целъ, тъй като въроятността за оплодяване е най-голѣма.

Този процесъ не се развива еднакво у всички жени. При едни оргазъмътъ липсва, при други не се предизвикватъ свивания и пр. Много жени, макаръ и напълно развити, изпитватъ само веднажъ оргазъма и се чувствуватъ напълно задоволени, докато други го изпитватъ лесно, съ малки промеждутъци, нѣколко пѣти последователно.

Малко следъ изпразването мускулитѣ се отпусчатъ и половиятъ апаратъ навлиза въ почивка. Жената остава известно време въ едно особено благоразположение. Въ тоя моментъ тя се нуждае отъ ласки и внимание, които да засвидетелствуватъ обичта къмъ нея. А много мъже, веднага следъ акта, се обръщатъ на другата страна и заспиватъ, безъ да ги интересуватъ чувствата на съпругата имъ. Това е още по-мъчително, когато мъжа е избързалъ, а у жената още не е стигнало до оргазъма. Мъжътъ по лесно стига до крайно възбуждане, а жената по-късно, ето защо е нужно мъжътъ да позакъснее, като се въздържа, за да се постигне съгласуване на изпразването.

Когато жената е внезапно изтръгната отъ състояние на силно възбуждане, лишена отъ оргазъмъ, жадуваното желание не може да се осъществи, най-малко по единъ естественъ или пълень начинъ и ако това се повтаря често, може да доведе жената до силно разстройство и страдания. Незадоволенитѣ желания не преставатъ да съществуватъ, а се явяватъ сетне още по-силно. Постояннитѣ разочорования и недоволства дразнятъ нервната система и дори влияятъ неблагоприятно върху останалитѣ функции на тѣлото, каквито сѣ храносмилането, апетита и пр.

Измѣнятъ характера и предразполагатъ къмъ сприваостъ, празни спорове и други непринудени проявления на лошото

настроение. Когато възбужданieto не се запълва съ оргазъмъ, тогава най-често заболявания се явява кръвния приливъ, който следъ време става хронически и се придружава съ ненормални отдѣляния (бѣло течение). А също и отъ разстройството въ яйчниците и нередовностъ въ менструацията.

А ако жената има буенъ темпераментъ и не може да се помири съ това незадоволяване, тя ще потърси удовлетворение по пътя на изневѣрата. Ако морала и други причини ѝ попречатъ на това, тя ще започне ржкоблудieto, задоволяване съ сжщия полъ и редица още извращения.

Аразое ли се акта напълно и жената постигне ли пълно удовлетворение, той ще ѝ укаже благотворно влияние: върху секреторнитъ жлези, останалитъ органи и върху психическото състояние на жената. Последната е по-щастлива, характера и е по-благъ, нервитъ по-спокойни. Половото удовлетворение увеличава въ нея любовта и нежността. Тя се показва по чувствителна къмъ всички качества на любимия и по-слѣпа къмъ неговитъ недостатъци, до степенъ, че тя да понася даже и редица несправедливости. Съвършеното полово сношение има своята най-красива стойностъ.

Въ момента, когато съпружитъ престанатъ да се сношаватъ полово, продължава трепета на най-чиститъ любовни чувства. Истински влюбенитъ се наслаждаватъ на най-ценни моменти на щастieto.

Жената чувствува, че цѣлото нейно сжщество почива въ пълно спокойствие, завладѣна въ ржцетъ на мъжа, отсжствуващи напълно отъ материалния свѣтъ, изсигнала се на едно високо равнище на идеализъмъ, постигнатъ само отъ онзи, който се е наслаждавалъ на него и чиято чувствителна душа го е предчувствувала.

До тукъ говорихме повече за жената — последицитъ отъ непълното или пълното полово задоволяване. Малко или много сжщитъ неща се отнасятъ и за мъжа.

Оплодяване.

Докато при мъжа, при половия актъ, цѣлиятъ процесъ отъ сладострастни и приятни усѣщания иматъ за цель да предизвикатъ изпразването и изпращането на спермата къмъ матката, у жената — да накаратъ матката да възприеме сперматозоида и да благоприятствува оплодяването. А сжщитъ тия усѣщания да привлечатъ двата пола.

У жената изпразване нѣма, а ако може да се говори за такова, това е излжчването на нѣкои секреции, подобно на овлажняване, което благоприятствува задържането на семето.

Въ семеотводнитъ каналчета на тестикулитъ сж разположени зародишнитъ клетки, отъ които чрезъ дѣление и развитие се раждатъ постепенно сперматозоидитъ. Послед-

нитѣ, като узрѣятъ, малко по малко се отвеждатъ презъ система тръбици къмъ изхода на тестикулитѣ. Следъ свършване на своето развитие, чрезъ многобройни канали, сперматозондитѣ навлизатъ въ сперматовата връвъ и отъ тамъ въ семенното мехурче. При половия актъ — при изпразването, тѣ се изхвърлятъ заедно съ семенната течность.

Всѣки луненъ м.сецъ въ единъ отъ яйчниците узрѣва и се пуква едно графово мѣхурче, отъ него излиза яйчна клетка, която попада въ една отъ фалопиевитѣ тръби и започва да се придвижва по посока къмъ матката.

Не е доказано точно колко дни яйцето се движи въ маточната (фалопиева) тръба, но се предполага, че е около 10—12 дни.

А сперматозондитѣ могатъ да живѣятъ доста продължително време въ половитѣ органи на жената, така че може и 10 дни следъ извършване на съвокуплението да стане оплодвяване.

Оплодвяването може да стане въ фалопиевитѣ тръби и матката, въ зависимостъ отъ това, къде ще стане срещата между сперматозоида и яйцето.

Не стане ли това, яйцето се изхвърля отъ кръвното течение при менструацията.

Само единъ отъ милионитѣ сперматозонди може да проникне въ яйцето. Става сливане на сперматозоида съ ядрото на яйчината клетка, при което се получава една нова клетка — човѣшкиятъ зародишъ. Оплоденото вече яйце не се губи, то започва бързо да расте. Ако се намира въ маточнитѣ тръби, съ особени движения на сжщитѣ се вмѣква въ маточната кухина. Яйцето се вращава въ слизестата обвивка на матката.

Така става зачеването и началото на бременността при нормални условия у здравата жена.

При венерически заболявания, особено, ако тѣ сж направили по-тежки поражения на матката и маточнитѣ тръби, може да се стигне до неправилна маточна и извънматочна бременность, имаща твърде тежки последици.

Предпазване отъ забременяване

Взаимното влечение между половеѣ е единъ естественъ законъ, който ние не можемъ да отречемъ. Чрезъ него природата цели продължението на човѣшкия родъ.

До като у животнитѣ това влечение протича въ дадени периоди, при което е напълно достатъчно природата да постигне напълно своята цѣль, при човѣка имаме редица пречки и ограничения — отъ най-различенъ характеръ, които спъватъ нормалното протичане на това влечение и осъществяването назначението му. Още повече човѣкътъ е мислещо

существо и може малко или много да регулира своитѣ желания и нагони.

Ето защо природата, следвайки неотклонно своитѣ цѣли, у човѣка е създала половото влечение по силно и безъ опредѣлени периоди. Въ предвоенни и военни епохи, когато съществуването на човѣшкитѣ същества масово е поставено на рѣзка несигурностъ. Уплахата и духовното падение предъ lika на смъртта даватъ пътъ на стихийното проявление на половиятъ нагонъ. Затова похотливостъта, въ своитѣ най-различни форми и прояви, е характерниятъ бѣлегъ на тия епохи.

Брачното съжителство днесъ е не винаги възможно, а произволното създаване на деца е свързано съ редица материални и други ограничения.

Въ-стремежа да се задоволи половиятъ гладъ, като същевременно се избѣгне създаването на деца, се е стигнало до най-различни срѣдства и начини противъ зачеване.

Отъ друга страна срѣдствата противъ зачеване даватъ възможностъ на ония нещастни и болни хора, които не бива да създаватъ деца, да удовлетворятъ половата си нужда, безъ рискъ да създаватъ нещастни недоносчета, изроди и идиоти.

Обикновеннигѣ срѣдства за предпазване отъ забременяване сж: различнитѣ презервативи, тампони, влагалищни промивки или хирургическа намѣса въ нѣкои случаи.

Основната цѣль на всички срѣдства и начини е да се пресѣче пътя на сперматозоида къмъ яйцето или пъкъ да се направятъ изхвърленитѣ въ влагалището сперматозоиди, негодни за оплодяване.

По този начинъ човѣкъ излѣгва природата.

Но, колкото по противоестественни и ненормални (съобразно законитѣ на човѣшкото развитие) условия се създаватъ и човѣкъ е принуденъ да живѣе при тѣхъ, толкова и самото полово влечение се изражда въ едно свръхъ възбуждение, приближавайки се до грубото и долното.

Единъ голѣмъ мислителъ казва:

„Човѣчеството въ интереса на своето щастие трѣбва да се стареа да осъществи размножаването си тъй, щото да съдействува за напредното и положително повдигане на всички свои физически и психически (душевни) свойства — както на тѣлеснитѣ сили и здравето, тъй и на характера, умственитѣ способности, волята, творческата фантазия, на оптимистичната любовъ и обществената солидарностъ.

Следователно всѣки опитъ за решаването на половиятъ въпросъ трѣбва да взема предъ видъ бѣдещето и щастieto на нашето потомство. — „Взето въ единъ обективенъ, траенъ смисълъ.

Бременность

Веднажъ станало оплодяването, започва развитието на оплоденото вече яйце. Въ вътрешнитѣ полови органи ставатъ голѣми промѣни, които цѣлятъ да създадатъ най-благоприятни условия за развитието на новиятъ плодъ. Матката става силно набъбнала и сочна.

На външната повърхностъ на яйцето се появяватъ малки влакнѣнца съ помощта на които плодътъ почва да се храни отъ кръвта на майката. Постепенно нѣкои отъ влакнѣщата изчезватъ, а останалитѣ се развиватъ и задълбочаватъ въ слизестата обвивка на матката. Най-сетне остава единъ израстъкъ. Отъ къмъ матката той е питкообразна (съ многобройни кръвоносни сждове) маса, наречена плацента, отъ която дебелъ шнуръ (пѣпна кръвъ) свързва плода.

Получаванитѣ отъ майката хранителни и градивни вещества, плодътъ по своему обработва.

Развитието на плодътъ става твърде енергично. Отъ едва виждащото се въ началото на бременността оплодено яйце, въ края на първиятъ месецъ е голѣмо колкото лешникъ, плода достига въ края на бременността дължина около 50 см, и тегло 3 килограма.

Детето нормално лежи надолу съ главата, тъй като тя е по тежка. Спирането на менструацията е първиятъ признакъ на бременность. Но не винаги — нѣкои заболявания могатъ да причинятъ спиране на менструацията.

Нормалната бременность трае приблизително 280 дни.

Практически срѣка на раждането се опредѣля така:

Отъ последната менструация, която да речемъ е станала на 1 Декемврий тази година, отброяваме 3 месеца назадъ и прибавяме 7 дни, раждането трѣбва да се очаква на 7 Септемврий следващата година.

Има още данни и признаци по които лѣкаръ и акушерката по точно могатъ да опредѣлятъ деня на раждането.

По-важно е за всѣка бременна жена да знае какво самата тя трѣбва да прави за да гарантира най-добре здравето си и правилното развитие на плода. Здравитѣ, практически научни познания върху хигиената на бременността се явяватъ китъ основне нужда за всѣка една жена.

Бременността силно заангажира организма на жената и затова се налага единъ по другъ режимъ въ всѣкидневниятъ животъ.

Здравитѣ и нормално развити жени по-лесно и по-безболезнено понасятъ бременността, но не е така съ слабитѣ недоразвити и наклонни къмъ заболяване жени — при тѣхъ болезненната чувствителность силно се увеличава, че и най-малкото дразнене е въ състояние да ѝ причини тежки страдания.

Изобщо, презъ време на бременността, жената трѣбва да се пази отъ силни вълнения, дразнения, отъ излишества, отъ възбуждащи храни и напитки, отъ преумора и пр.

Болезненното изражениѣ и погрозняване на лицето, неприятно за бременната, има като главна причина недохраненостъ, лошото хранене, а въ нѣкои случаи злокачествено наследствено обременяване — което при заангажирания и съ отслабнали защитни сили организъмъ, намира възможностъ да се прояви.

При днешнитѣ тежки условия, твърде проблематично е дали всѣка бременна ще има що годе възможностъ за почивка, спокойствиѣ, добро хранене, изобщо всичко онова което хигиената на бременността налага.

Въ това отношение има много още да се направи.

Раждане.

У насъ и до днесъ, макаръ и твърде ограничено, ражданията се извършватъ съ намѣсата на „бѣбата“, при което се стига до много смъртни, инфекциозни и други нежелани случаи.

При раждане е необходимо преди всичко голѣма чистота и единствено лѣкаря или акушерката сж които най-добре и нѣй-правилно ще съдействуватъ на тоя процесъ и усигурятъ до последна възможностъ живота и здравето на родилката и роденото.

У насъ родилнитѣ домове не сж добили оная популярностъ и разпространение, както у нѣкои други държави. Вѣрно е, че познатата атмосфера и обстановка въ кѣщи, близостъта и вниманието на близкитѣ сж най-благоприятни отъ психологическо гледище. Но въ замѣна на това родилниятъ домъ може да разполага съ всички срѣдства и удобства, отстраняващи инфекцията и притекатъ на всѣки непредвиденъ случай на неправилно раждане. А освенъ това да има на лице единъ постояненъ надзоръ отъ специалисти не само преди и при раждането но и дълго следъ това. А това въ кѣщи е немислимо.

Колкото за топлинѣ отношения и внимание отъ страна на персонала въ родилниятъ домъ, то зависи отъ съзнанието на сжщитѣ. А за обстановката — да се избѣгне казарменното и се премахнатъ всички подтискащи предмети нѣща и влияния въ стаята въ която живѣе родилката и обстановката и се направи по-близка до домашната.

Самиятъ процесъ на раждане е твърде интересенъ.

Известно време преди раждането започватъ редица измѣнения въ тазовата областъ на жената, които цѣлятъ подготвяне и улесняване на раждането.

Бременната започва да чувствува предродилни болки — специфични за всѣка жена въ зависимостъ отъ психическото и физическо състояние и издържливостъ. Съ това се явяватъ

и особенни движения на матката при което тя увеличава дължината си за да може плодътъ отъ загънато да премине въ изправено положение и съ това се улесни излизането му.

Въ началото на раждането става разширяване на маточната шийка за да се отвори пътъ къмъ влагалището. Този периодъ е най-болезненъ, придруженъ съ повръщане. Може да се появи кръвотечение — отъ разкъсвания въ разтегнатата маточна шийка. Този процесъ е различенъ у раждащата за първи пътъ и раждалата вече жена. Съ завършването на тоя процесъ плодната обвивка се пуква и изтича водоподобна течностъ.

Концентрациитѣ (свиванията и отпущанията) спиратъ временно и сетне пакъ започватъ съ по-силни напѣни.

Настѣпва периода на изтичане на плода.

Главата на плода минава презъ кухината на таза, презъ разширеното влагалище и най-сетне се показва презъ срамнитѣ уста — които се силно разширяватъ и най-сетне излизатъ извънъ предѣлитѣ. Съ излизането (раждането) на главата изтича известно количество вода. Най-сетне детето излиза изцѣло.

Трети периодъ — Следъ раждането на детето се явяватъ маточни движения но безъ особенни болки. При това става постепенно изтичане на плацентата заедно съ обвивкитѣ. При скъсването на нѣкои тънки стени изтича кръвъ,

Нѣколко минути следъ раждането, пълната връвъ отъ къмъ детето се превързва на 10 см. отъ лѣпа и се отрѣзва съ ножици.

Нѣколко часа следъ раждането излиза и плацентата заедно съ остатѣка отъ пълната връвъ. Освободената матка започва да се връща къмъ нормалното си състояние.

До тукъ описахме процеса на едно нормално раждане у здравата и правилно развита жена. Сжществуватъ обаче, и много ненормални случаи съ които не всѣкога може да се справи акушерката и се налага намѣсата на хирурга.

За да не се стига до тия нежелани последици, жената трѣбва да води единъ хигиениченъ и природосъобразенъ животъ. За да се стреми къмъ едно пълно и правилно развитие на тѣлото и организма си, къмъ едно хармонично здраве. Това е твърде трудно при усложнениятъ днесъ животъ, тъй като много нѣща не зависятъ отъ личната воля на самата жена. Но затова пъкъ, онова което е въ крѣга на възможноститѣ ѝ, тя трѣбва да употреби всички сили и срѣдства да го постигне.

Полова слабостъ (Импотенция)

Половата слабостъ може да се прояви въ най-различни форми и степени, но въ всички случаи се заключава въ невъзможността (малко или много) да се дойде до необходимото за нормалното и вършване съвокуплението, състояние.

Половата слабостъ може да бжде причинена отъ: органически дефекти, и непълно функциониране на половия апетитъ или отъ нѣкои психически причини.

Органическата слабостъ е причинена отъ органични недостатъци, повреди, дефекти и недоразвитостъ. Венерическитѣ болести правятъ най-големъ поражения въ това отношение.

Функционална поради липса на нормална способностъ главно на половитѣ органи. Като причини въ тоя случай могатъ да се взематъ: честото и дългогодишно повтаряне на онанизма и други ненормални полови практики, прекъсването съвокупление практикувано често, половитѣ излишества, непълното функциониране на жлѣзитѣ съ вътрешна секреция, злоупотрѣбването съ алкохола и другитѣ упойки (сж отрова за детероиднитѣ органи) недостатъчната и неподходяща храна — бедна отъ известни вещества и витамини, постоянната прѣкомѣрна работа и пр.

Психическа — всички случаи при които нѣкаква психическа причина запрещава и пречи на нормалното полово възбуждане, вследствие на страхъ, самовнушение за слабостъ, отклонение на възбужданieto поради липса на сродство, отвращение, отклонение на нормалното желание, и отъ изтощение на половото въображение.

Въ повечето случаи психическата слабостъ е преходна. При лѣкуването болниятъ трѣбва да се увѣри че, не е импотентенъ.

Лѣкуване на половата слабостъ.

Храната упражнява едно значително влиѣние върху функциитѣ на половитѣ органи.

Възбудителнитѣ вещества (алкохолъ, храни и подправки) временно могатъ да засилятъ потентността, но не могатъ да лѣкуватъ импотенцията. Напротивъ тия вещества при продължителна употреба увеличаватъ безсилието.

При пълненъ гладъ, дѣйствието на нѣкои полови органи продължава, макаръ и по-слабо, обаче текстикулитѣ веднага преставатъ да произвеждатъ сперматозоиди. Само едно подходящо и природосъобразно хранене, въ хармония съ нуждитѣ и функциитѣ на всички органи и цѣлостно развитие, дава добри резултати за подържане и засилване половата мощъ.

Лѣкарствата за полово засилване даватъ само временни резултати, а при по-честа употреба сж вредни.

При лѣкуването на половата слабостъ е нужно, поне за известно време, да се избѣгва есѣкаква външна възбуда или по право всичко (възбудителни храни напитки, зрѣлища и мисли) което би възбудило половата деятелность. Необходимо е половиятъ апаратъ да остане въ пълно спокойствие.

Като ефикасно сръдство за лѣкуване на половата слабостъ се явява фрикцията на коремнитѣ слабини (описана въ друга статия). Тя може да се приложи и на плажа като се сѣда въ плиткото на брѣга и се оставятъ вълнитѣ да удрятъ корема. Могатъ да се и покусватъ и слънчевитѣ бани, като фрикцията се прави следъ това.

Фрикцията, слънцето и други мѣстни приложения засилватъ обмѣната на вещества и кръвообръщението и отъ тамъ защитната способность на организма.

Полова безчувственосъ у жената.

Полова безчувственосъ у жената се нарича частичната или пълната липса на сладострастнитѣ полови усѣщания, които предизвикватъ оргазъмъ и сж необходимо допълнение на всѣки половъ актъ.

Причини:

Междуполовость, липса на полово сродство, наследствено или придобито полово отвращение, погрѣшно схващане на половиятъ актъ, липса на влѣчение, страхъ отъ забременяване, прекъсване или недостатъчно траена на половото съвокупление, липса на ловкостъ отъ страна на мъжа, липса на полово развитие, липса на илюзии и възбуждане, поради отвращение стъ грубость или нечистоплѣтность и др.

Половата безчувственосъ у жената може да се яви въ най-различни вариации и степени. А лѣкуването ѝ е единъ деликатенъ въпросъ. Специалиста най-добре ще опредѣли причинитѣ, сръдствата и начинитѣ за лѣкуването ѝ.

Даже и при полова безчувственосъ жената може да обича силно своя мъжъ.

Въ много случаи мъжътъ самъ, съ повече съобразителность, може да премахне безчувствеността у съпругата си, избѣгвайки всичко онова, което би породило и ней-малкото съмнение или отвращение.

Безплодие.

Безплодие — частичната или пълна липса на способность или разположение за оплодяване.

То може да бѣде постоянно или краткотрайно (привидно) А по своя произходъ вродено или придобито по-късно подъ влияние на редица причини и обстоятелства.

Безплодие у мъжа.

Причинитѣ могатъ да бждатъ най-различни:

Неразвити и повредени сперматозоиди; различни възпаления въ половитѣ органи; редица тумори и мѣхури, които притискатъ или измѣнятъ половитѣ органи, спѣватъ тѣхното действие или преграждатъ пътя на сперматозоидитѣ; липса на текстули и др.

Безплодие у жената.

Причини: Липса на яйчници, липса на графови мехурчета, липса на яйцеклетки; всички прѣчки и стеснения, които затрудняватъ минаването на яйцеклетката или сперматозоида; (до тукъ измѣненіята могатъ да бждатъ вродени или добити отъ инфекциозни болѣсти главно — триперъ); несъвпадане на отвора на мъжкия членъ съ отвора на маточната шийка, което въ много случаи се избѣгва съ промѣна на положението за изпълнение на акта; несъвпадането на оргазма у мъжа и жената въ нѣкои случаи; неизправностъ въ жлѣзитѣ съ вътрешна секреция и други.

Накратко: Безплодието се дължи на липсата на благоприятни за сперматозоида или яйцеклетката условия за оплодяване, или въ невъзможността да се поставятъ дветѣ въ съприкосновение и най-сетне въ невъзможността да се развие оплоденото яйце — поради една или друга причина.

Съ изключение на пълното безплодие и при липса, атрофия или повреда на половитѣ жлѣзи, всички останали случаи на безплодие сж излѣчими.

Менструации, полюции и онанизъмъ

Менструации — Съ съзрѣването (пуберитета) на организма на жената, което у насъ настѣпва къмъ 13—15 год. започватъ да се явяватъ периодичнитѣ течения наречени менструации. Менструациитѣ не сж нѣкакво заболяване, а едно естествено проявление на жизненната деятельность на женскитѣ организми. Тѣ започватъ обикновенно съ слаби болки подъ корема, въ кръста и бедрата. Нормално менструациитѣ се явяватъ всѣки 28 дни и траятъ 3—4 дни, а въ нѣкои случаи 2—3 или 4—6 дни въ зависимостъ отъ индивидуалнитѣ особености на организма на всѣка жена. Когато тѣ продължатъ повече отъ 7 дни, се касае за нѣкакво заболяване. Жената менструира срдно отъ 13—15 до 45—48 год., освенъ периода на бременностъ и кърмене.

Презъ време на менструацията жената се намира въ едно особено състояние, тя е по слаба, по бързо се уморява. Лесно възприемчива къмъ различнитѣ заболявания. Затова презъ този периодъ и е нужна повече почивка и спокойствие, като се избѣгнатъ уморителнитѣ движения и деятельность. Необходима е голѣма чистота; подмиване съ топла вода

сутринъ и вечеръ, често мѣняване на бельото или носене на менструална превръзка.

Полюции. Нормалната полюция е естествено периодически освобождаване и облекчаване на организма отъ насѣбралата се семенна течностъ, внезапно и несъзнателно презъ време на съня, съпровождана обикновено отъ известна сънна представа.

Еротичнитѣ сънища позечето се явяватъ въ ония хора, които презъ деня сж били изложени на чести полови дразнения въ зависимостъ отъ редица още причини. Незадоволениѣ, поради редица причини и ограничения душевни нужди и желанія, стремейки се да намѣрятъ възможна форма на проява, съобразно самитѣ условия, могатъ да се трансформируть и да усилятъ жаждата за топлота и красота изразена въ дружбата съ другия полъ (а въ по тежка форма — едно прѣкомѣрно желание за полово сношение.)

За това и представитѣ въ съня, предизвикващи полюции, не винаги сж похотливи сцени. Една топла прегръдка, една нежна цѣлувка и редица интимни приятности, нѣмащи следа отъ похотливостъ, могатъ да предизвикатъ полюция. Факта, че и на сънь чувствувахе понѣкога, до известна степенъ тия прояви и редица приятни усещанія, напримѣръ топлотата на прегръдката, доказва, че съня въ случая е единъ организиранъ, целесъобразенъ и твърде сложенъ процесъ.

Промежутъцитѣ между полюцитѣ се колебаятъ най-различно, до седмица две споредъ обстоятелствата. Женитѣ рѣдко иматъ полюции, тъй като у тѣхъ половата функция е добре концентрирана. И у женитѣ макаръ и по рѣдко се срѣщатъ полюциитѣ. Когато полюциитѣ се явяватъ често и особено ако се последватъ отъ известно неразположение, причина за това е нѣкакво болестно състояние на половия апаратъ, или измѣнения на нервитѣ, а не като естественъ резултатъ, отъ излишното препълване на половитѣ жлези. Други причини, които могатъ да улеснятъ или предизвикатъ полюция сж пълненъ пикученъ мѣхуръ, пълно дебело черво и възбудителнитѣ храни.

Полюциитѣ, като болестна проява могатъ да се явятъ и презъ деня при ходене по малка или голѣма нужда, при случайното триене на външни полови органи, при нѣкоя сладострастна мисль и т. н.

Нѣкои отъ тия случаи сж трудно излѣчими. До като лѣкуването лѣкитѣ случаи на полюция отъ паталогиченъ (психоболестненъ) характеръ е чисто хигиенично, по-тежкитѣ случаи изискватъ едно системно и ефикасно лѣкуване. Коремната фрикция, смѣна на хранителния режимъ и водене на единъ хигиениченъ животъ даватъ твърде ефикасни резултати. Но при тежкитѣ случаи намѣсата на специалиста е належаща.

Онанизъмъ. Изкуственото предизвикване извършвано чрезъ ржце, вещи, уреди и редица манипулации, придружени повечето пжти отъ семеизпускане (ейкулация) се нарича мастурбация, онанизъмъ или ржкоблудие.

Практикуването на онанизма е разпространено и всрѣдъ двата пола много повече отъ колкото се мисли. При случайниятъ онанизъмъ, когато не е съпроводенъ отъ напрежение на фантазията, вредата е почти нищожна. Но когато имаме едно често и интензивно повторение, съпроводено отъ едно силно напрежение на фантазията, леснотата за произвеждане на сладострастното усещане, на които позволява да се повтаря често и да стане привичка и се практикува съ го ини, може да се стигне до най-неприятни последици загубване на здраве, сили, воля и бодростъ. Последствията могатъ да бждатъ гибелни и за половитѣ органи и нервната система, която отъ само себе си става лесно разрушима.

При тежки случаи на онанизъмъ духътъ отпада, явяватъ се главоболия, настѣпва разочарование и отвращение. Човѣкъ губи все повече и повече телесна енергия; става апатиченъ, свенливъ, страхливъ и меланхоличенъ. Съ колкото и разнообразни манипулации да бжде придружено онанирането, то въ никои случаи нѣма да даде една по пълна илюзия на здравъ и нормаленъ половъ актъ съ цѣлата гама на приятни усещания, топлота и интимностъ. Напротивъ ще възбуди само напрежение безъ да му даде едно относително макаръ удовлетворение.

До колко онанирането е единъ рѣзко непъленъ актъ говори факта, че следъ такава една манипулация вечеръ, неминуемо презъ нощта сле ва полюция.

Здравия и нормаленъ половъ актъ не е само единъ механически процесъ, а единъ процесъ твърде сложенъ въ който се преплитатъ най-различни прояви. Като най-добро срѣдство за предпазване още отъ най-ранната възраст, а да се приучатъ и свикнатъ децата още отъ самото начало на единъ здравъ природенъ режимъ. Тоя режимъ гарантира най-добре нормалното развитие на детето, предлагайки му най-голѣми възможности да се избави отъ многобройни болести.

Лѣкуване на свръхъ естественото полово възбуждение.

Свръхъ полового възбуждане е толкова обикновено явление днесъ у цивилизования човѣкъ, щото болшинството отъ хората не си даватъ смѣтка, че то е противоестествено и ненормално. Ето защо, се нѣлага да направмъ всичко възможно щото половитѣ желания да не излизатъ внѣ отъ своята и точно опредѣлена граница. Половитѣ възбуждания произлизатъ отъ организма и психиката.

Физиологическата причина за честитѣ ненормални головни възбуждения произлизатъ най много отъ храната на цивилизация човѣкъ (която е твърде възбудителна) и отъ прѣкомѣрното хранене. Само хранитѣ отъ разтителенъ произходъ, съ малки изключения, почти никога не произвеждатъ полово възбуждение, като сжщевременно даватъ по свежа сила и мощъ да организма и редица преимущества за здравето.

Мнозина нѣматъ представа какво е единъ пълнѣ вегетариански режимъ и си въобразяватъ, че последния се състои отъ оставането на месото и на други възбудителни храни, като ядатъ растителни храни, по добре или по зле подправени, като заключаватъ, че вегетарианската храна е непълна. При растителната храна винаги може да имаме най-пълното и отличното хранненосъ най разнообразни и много бройни ястия. Месото, рибата и други възбудителни храни, могатъ богато да се замѣстятъ подъ формата на най-различни готварски комбинации, отъ зеленчуци брашна, зърна, оризъ, сухи зеленчуци, салати, пюрета, плодове, диетични сладкиши и пр. Тая храна не само, че не отслабва здравето, но го засилва и му дава повече здраве и издръжливостъ.

Съ вегетарианския режимъ се добива естествена полова мощъ, отъ която човѣкъ може да се ползува винаги, безъ да достигне до тъй опасното полово възбуждение и да запази силата на своитѣ органи до една напреднала възраст. Колкото повече се развива човѣкъ интелектуално, толкова по малко усилия му сж потрѣбни да разбере необходимостта отъ пробразуването на свситѣ желания, импулси и енергия за постигане на едно по-високо тѣлесно и духовно съвършенство.

Има известни лѣкарства за намаляване повелителнитѣ жалания на плътта, които могатъ да бждатъ отъ полза въ специални случаи, но всички иматъ своитѣ неудобства. Хидротерапията се явява като най-доброто и ефикасно срѣдство, тя има преимущество, че лѣкува и другитѣ органи.

Воднитѣ приложения: седяща баня, душеве, фрикции съ студена во а на цѣлото тѣло действува успокоително.

Чистота на половитѣ органи

Областта на половитѣ органи на много хора е изложена на едно често и прѣкомѣрно замърсяване и изпарения. Отъ друга страна лесно могатъ да се развиятъ и възпаления на кожата и редица други заболявания.

Силната полова наклонностъ, поради липсата на хигиена, може да се превърне въ отвръщение. Необходимо е да се всѣки день чисти, външния половъ апаратъ и ануса. У мъжа да се измива внимателно гландиса и препуциума.

Достатъчно е да се измиватъ добре съ чиста вода и единъ или два пѣти въ седмицата съ сапунъ. Жената може да изчиства външнитѣ си полови органи съ малко памукъ, като измива най-вече междиннитѣ гънки на клитора и крайкожната обвивка. Следъ всѣко измиване трѣбва добре да се подсушаваме. Не бива да се злоупотрѣбява съ влагалищнитѣ промивки, направени хигиенични и дезинфекциозни цели. Винаги чистото тѣло увеличава свежестта и улеснява дейността на кожата; увеличава самочувствието и самоуважението.

Това отъ своя страна до известна степенъ намалява прѣкомѣрната възбудимостъ. Не по малко значение има облѣклото (особенно бельото). То трѣбва да бѣде винаги чисто, удобно и непритрупано.

Истерията.

За истерията съществуватъ доста погрѣшни схващания изразени и въ самата медицинска литература, въ най-различни дефиниции. Истерията представлява едно психическо неравновесие на подбудитѣ, желаніята и емоцитѣ; едно нервно страдание на жената, придружено често съ конвулсии и задушаване.

Истеричната жена се характеризира съ своя лекъ, непостояненъ и капризенъ характеръ и понѣкога е необикновено сластолюбива. Нѣкои жени сж свръхъ чувствителни или полово ненормални и все пакъ не сж истерични. Специалиста най-добре ще опредѣли и различи отъ другитѣ нервни разстройства, истерията — имаща твърде сложенъ характеръ, много признаци и варианти.

Най-често се срѣща истеричната бия, изразена въ едно неприятно усѣщане на нѣкаква топка, която се движи въ вътрешността на стомаха или на гърлото. Апетита е колебливъ. Въ нѣкой случай се явява състояние на парализа на ржцетѣ, краката или нѣкоя частъ на тѣлото и редица още неприятни проявления. При тежки случаи конвулсивни припадъци и загубване на съзнание. Неравновесието въ психическия миръ се изразява въ недовѣрчивостта, силната колебливостъ, противоречивостъ и непоследователностъ въ държанieto на болната къмъ околнитѣ.

Презъ детството и пуберитета се пораждатъ много конфликти и една постоянна борба между желаніята и морала, който осжда откритото избухване на тия желанія и емоции. Въ много случаи тая борба дава възможностъ да се създадатъ твърде болезнени психически състояния. Съ цената на много усилия желаніята могатъ да се отстранятъ отъ съзнателния умъ, но съ това тѣ не се унищожаватъ, влизатъ въ подсъзнанието на човѣка, отъ кждето могатъ да излезнатъ по-късно подъ формата на нервни кризи, ако индивида бѣде поставенъ при нови психологически неприятности и тревоги.

Истерията прави непоносима стадащата отъ нея. Но би било нечовѣшко да се вини истеричната, защото вината не е въ нея, а въ самата болестъ, която трѣбва да се лѣкува съ всички ефикасни срѣдства.

Лѣкуването въ общи черти, трѣбва да се състои въ психоаналитичното опредѣляне заровенитѣ въ подсъзнанието предхождящитѣ заболяването причини. Да се убеди болната, че може да ги надвие — едно превъзпитание на волята. Да се отстранятъ всички ония причини, които усилватъ болестното състояние. Едно нежно, търпеливо и внимателно дружеско отношение къмъ нея е твърде належащо. Методичното приложение на природната медицина е най-подходящо и резултатно при лѣкуването на истерията.

Нѣкои приложения на водата и слънцето

Голѣма частъ отъ болеститѣ отъ които страдатъ днесъ човѣшкитѣ същества водятъ своето начало отъ корема и таза — именно, защото тукъ се намиратъ органитѣ на храносмилането и половиятъ апаратъ съ своитѣ жлези съ двойно отдѣляне.

Фрикцията на коремнитѣ слабини е приложение достатъчно енергично, за да предизвиква силни лѣчебни реакции. Погрѣшно е да се мисли, че едно водно приложение или баня ще бждатъ много по ефикасни, ако се приложатъ върху цѣлото тѣло или върху по-голѣмата частъ отъ него. Тѣзи бани ще бждатъ ефикасни само въ ония случаи, когато искаме да постигнемъ единъ общъ ефектъ, но когато желаемъ да получимъ единъ по енергиченъ и съсрѣдоточенъ ефектъ, ще трѣбва да си послужимъ съ едно специално и интензивно приложение, което може да се постигне, когато процедурата се сведе до една ограничена частъ отъ тѣлото. При това ще постигнемъ едно усилено нахлуване на кръвъ въ тая частъ и усилена лѣчебна реакция.

Ето напримѣръ: ако стомахътъ е празенъ, а тѣлото въ почивка, мозъкътъ ще работи по единъ по-десенъ начинъ, понеже ще има на разположение повечето отъ енергията на тѣлото. Ако въ момента, когато работимъ усилено умствена работа — достигнала своята най-висока степенъ, и въображението ни е изпълнено съ плодотворни идеи, които никнатъ безъ голѣмо усилие, ни се наложи да се хранимъ и да изядемъ по-голѣмо количество храна, кръвта ще бжде привлечена къмъ органитѣ на храносмилането. Автоматически може да се забележи какъ идеитѣ намаляватъ, работата на мозъка се затруднява и всичко онова, което преди е изглеждало лесно и приятно, после се указва трудно, изисква усилие и внимание. Обяснението за това е просто; енергията, съсрѣдоточена преди

въ мозъка, сега се отзовава и съсърдоточава въ храносмилателния апаратъ.

Изобщо болеститѣ, главно хроническитѣ, се дължатъ на трудната защита и на слабата дейность на органитѣ. Което, ако не съществувахе, скоро ще бждатъ победени, а може би и никога не ще успѣятъ да се проявятъ. Ако надбъбръчнитѣ органи не изпълняватъ добре своята работа, защитата на организма противъ микробитѣ намалява и дава възможность да се развиятъ инфекциознитѣ болести.

Ето защо трѣбва да се поставятъ въ действие, а въ нѣкои моменти до свърхъ дейность, органитѣ на които липсва лѣчебна реакция.

Областѣта на половитѣ органи, а най-вече последнитѣ и кожата имъ сж изключително богати съ нервни краища, които сж въ връзка не само съ вътрешнитѣ полови органи но и вътрешнитѣ тѣлесни органи. Това благоприятства въдействието на фрикцията. Чрезъ фрикцията на коремнитѣ слабини могатъ да се лѣкуватъ и: хронически запекъ, невралгия, киселини и болки въ стомаха, астма и др. Лѣкуването на болеститѣ по природниятъ методъ не се извършва просто и изключително отъ самото сръдство, а отъ предизвиканитѣ въ организма реакции.

Фрикцията на коремнитѣ слабини се прилага по следния начинъ: Необходими сж една седяща вана или най-малкото единъ легенъ, корито или какъвто и да е по-голямъ съдъ. Съда се върху столче сложено въ ваната. Взема се една грапава кърпа отъ кълчища или друго, споредъ чувствителността на кожата, напоява се съ вода и се търкатъ коремнитѣ слабини отъ пъпа до половитѣ части и отъ едната и другата страна на слабинитѣ съ огледъ да се държатъ последнитѣ постоянно намокрени. Ако искаме да въздействуваме силно върху секрецията на текстикулитѣ (при полова слабостъ), фрикцията може да се продължи чакъ до ануса, като се търкатъ дветѣ страни на текстикула, но безъ да се натиска върху тѣхъ.

При спадането на матката напр. женитѣ трѣбва да търкатъ отъ долу нагоре и отъ едната страна къмъ другата, за да се избѣгне налѣгането отъ горе надолу. При прилагане на фрикцията не трѣбва да се мокри никоя друга частъ на тѣлото. Падащата вода естествено ще мокри половитѣ органи, но това е отъ полза.

Водата трѣбва да бжде студена до колкото може да се понася, но обикновено 15 до 16 градуса С. Фрикцията трае споредъ случая, което се колебае отъ 50 до 60 минути въ зависимостъ отъ температурата на водата и отъ състоянието и издържливостѣта на прилагания. Ако се напрази фрикцията съ по студена вода и по продължително време, може да се влоши резултата.

Ако при търкането се появи възпаление на кожата, болния се ограничава само съ мокрене на корема. Фрикцията може да се прилага при всички болести и на всички хора.

Седяща баня. Тя спада къмъ успокоителнитѣ срѣдства. Траянето и отъ 10—30 минути споредъ случая. При нея водата покрива гѣлото отъ гърдитѣ надолу, като голѣма частъ отъ краката стоятъ вънъ отъ обсега на водата.

Концентрирана слънчева свѣтлина посредствомъ леща е удобна за лѣкуване на рани. Въ нѣкои случаи рана може да се излѣкува, по тоя начинъ, въ разстояние на два часа, като нѣгрѣваме презъ всѣки петъ минути. Прилаганата слънчева свѣтлина за лѣкуване на шанкѣра, като и на други не сифилистични рани, има свойство да разрушава бързо бацилитѣ. Отъ друга страна прѣкомѣрната топлина изсушава раната и отъ тоя моментъ започва зарастването, следъ което се образуватъ бърже нови тъкани.

При липса на истинско слънце могатъ да се използватъ лжчитѣ на кварцовата лампа отъ специалистъ. Слънчево-въздушнитѣ бани сж сжщо така полезни, особено съ успокояващото и освежаващо въздействие.

Полово въздържане.

Въпроса за половото въздържане е твърде сложенъ и върху него има най-различни мнения и доводи. Преди всичко той е въпросъ който се колебае при всѣки отдѣленъ случай, споредъ обстоятелствата и условията на индивида и неговиятъ темпераментъ. Много автори твърдятъ, че по-голяма частъ отъ нежененитѣ отъ двата пола прибѣгватъ или до ненормална практика, или до нормалното съвкупление, отъ което може да се заключи, че днесъ за днесъ, за едно грамадно болшинство, въздържанието сжществува само теоритически.

Пълното полово въздържане, освенъ рѣдкитѣ изключения, практически е невъзможно и ще е необходима една истинска реформа на половата хигиена, ако искаме да постигнемъ тая цель.

Има наистина привърженици на въздържанието и които наистина успѣватъ да го приложатъ на практика чрезъ своята воля, по силата на своето религиозно, морално или идейно разбиране. Това за тѣхъ е едно голѣмо преимущество, ксето имъ дава възможность да избѣгнатъ редица неудобства, които влече следъ себе си всѣка полова дейность, вънъ отъ една чиста и истинска любовъ, водеща къмъ щастие.

Но за мнозинството проблемата е доста трудна и е необходима и дори е човѣшко да имъ се помогне да избѣгнатъ трудноститѣ по тоя неприятенъ пѣтъ на половиятъ животъ. Понеже забраната е недостатъчна, напротивъ въ много случаи се поражда ново възбуждение, то въ такъвъ случай медици-

ната трѣбва да дойде на помощъ и да премахне онова, което дава поводъ за половото възбуждане произтичащо отъ тѣлото или раждащо се отъ въображението. За причинитѣ на прѣкомѣрното полово възбуждане говорихме въ статия първа. Отъ тамъ се вижда, че не сж малко, а съставляватъ една сложна зависимостъ отъ условности и положения на една цѣла действителностъ.

Половото желание не е нещо престѣпно, по основа то е естественъ подтикъ на човѣшкото сжщество къмъ продължение на рода и може да сжществува въ своя най-чистъ и кристаленъ видъ. Едно голѣмо противоречие въ днешното общество е да имаме за основенъ мораленъ законъ, въздържанието, до което сжщото това общество, чрезъ всевъзможни и многобройни срѣдства, събужда половото желаніе. Когато въображението е пълно съ желанія и сексуални представи, които по естественъ законъ искатъ своето осжществяване, а половитѣ жлѣзи сж пълни съ семенна течностъ, което не ще остави нито тѣлото, нито духа спокойни до като не бжде изхвърлена, е смѣшно да се иска въздържаніе.

Еротичнитѣ представи и образи и желанія могатъ да се явятъ безъ волята на индивида. Истина е, че сперматозидитѣ, произвеждането на които е постоянно, могатъ да се поглѣщатъ и да навлизатъ въ кръвообрѣщението и да увеличаватъ енергията на тѣлото при благоприятни условия. Не сава така съ она и семенна течностъ, която се произвеж а прѣкомѣрно отъ постояннитѣ желанія и полови възбузи. Вѣрно е, че семето може да се изхвърли чрезъ нощнитѣ полюции, които сж естественъ отдушникъ, но ако се явяватъ много често, водятъ къмъ разстройства и нередовности. Въобще при такова едно въздържаніе и запиране на желаніята, при такова едно напрежение, следъ време може да се стигне до тежки разстройства и заболявания. Силното възбужденіе и неудовлетвореността, ако сж продължително и системно явленіе, и особено, ако се развиватъ при особена по-груба обстановка, се отразяватъ силно не само на психо-физическитѣ функции на организма, но указватъ силно затѣпяващо въздействие върху умствената деятелностъ.

Или трѣбва да имаме пълно въздържаніе, придружено съ полово спокойствие и увеличаване на енергията, или нормални полови сношения. Изхвърлянето на семенната течностъ посредствомъ половиятъ актъ, когато тя е изработена като естествена последица отъ половата енергия, не съставлява никаква загуба на силата, напротивъ облекчава половиятъ апаратъ и опреснява мозъка, като създава едно приятно физическо и морално благоразположеніе и самочувствие.

Причината за полсвитѣ излишества се крие въ лошата ползва хигиена, ненормалното лишаване на човѣка отъ естествениятъ половъ актъ за много време, липсата на любовъ,

При чувства, които не могат да бждатъ задоволени и се стига до болезнено напрежение и желание за чести полови сношения, може да се стигне до онанизъмъ, истерия и пр. . . Вреднитъ полови практики, да се замѣнятъ съ единъ нормаленъ половъ животъ или да се направятъ усилия за насочване на половата енергия въ други направления, образувайки я въ други идеални сили — въ различнитъ прояви на изкуството и други прояви на духовно развития човѣкъ.

За да се постигне, безъ голѣми усилия, и безъ нито емоционални конфликти, едно пълно или относително въздържане, необходимо е да се намали по възможность, всичко онова, което взема участие въ половото възбуждане, тѣлесно и психически, което може да се постигне главно съ една подходяща полова хигиена, още повече при насочване вниманието и силитъ къмъ по висши и приятни цели и занимания. При тия условия въздържането е възможно и престава да бжде вредно за здравето.

Венерически болести и лѣкуването имъ

Повърхностниятъ наблюдателъ има едно съвсемъ неправилно или никакво понятие за онога, което, въ сжщность сж, и правятъ венерическитъ болести въ живота на човѣчеството. Сифилистичното заболяване особено, не крие само нещастиято на болниятъ, а и трагедията на ония невинни сжщества, които той ще създаде и на редица поколения следъ това.

Въ разглеждането на тоя тѣй сложенъ въпросъ ще се ограничимъ да дадемъ само нѣкой общи бележки и ония възможности, които природолѣчението предлага за лѣкуване на венерическитъ заболявания.

Венерическитъ болести се раздѣлятъ на три вида: сифилисъ, мекъ шанкръ и триперъ и се добиватъ най-вече чрезъ полови сношения.

СИФИЛИСЪ — Той може да се развие по цѣлиятъ организъмъ, безъ ограничение на мѣстото, като се явява въ гръбначния мозъкъ, въ нервитъ, въ коститъ, по кожата и пр. Всѣки единъ предметъ, носенъ или пипанъ отъ сифилистиченъ, може да носи зараза.

Развитието на тая болестъ се дѣли на четири периода:

Първи периодъ — Твърдъ шанкръ — рана която може да се появи по кято и да е частъ на тѣлото. Има твърда овална форма съ особенъ червенъ цвѣтъ.

Втори периодъ — При наци: розови петна по кожата. По устата, гърлото, устнитъ и пр., се явяватъ опасни плочки, които твърде лесно разпространяватъ заразата. Частично или пълно окапване на косата и космитъ по цѣлото тѣло. Инфекциитъ презъ този периодъ се проявяватъ скрито за нѣколко години,

Трети перио́дъ — Характеризира се въ създаването на рани и загнойвания въ вътрешнитѣ органи. Най-големѣ поражения прави върху мозъка и нервната система.

Четвърти периодъ — Болниятъ представлява една жива развалина и накрая идва мъчителна смъртъ.

Въ миналото (а и сега въ нѣкой мѣста) сифилиса въ епидемична форма е завладявалъ цѣли селища, правейки масови поражения и оставяйки трайни следи и върху цѣли поколения следъ това.

Мекъ шанкръ — (венерическа язва) — Той е мѣстна зараза, която не се разпространява и не е опасна както сифилистичниятъ шанкръ.

Триперъ — Болестъ на лигавитѣ ципи, главно на половитѣ пжтища. Характерно е отдѣлянето и капенето на гной съ жълтъ цвѣтъ. Ако се остави може да направи голѣми поражения въ вътрешнитѣ полови органи.

Бубонъ — Подъ това име спадатъ инфекциитѣ около слабинитѣ и лимфатичнитѣ възели и се явява обикновено като последица отъ мекия шанкръ.

Въобще венерическитѣ болести, обикновено сифилиса и трипера правятъ голѣми поражения върху човѣшкия организъмъ и го правятъ неспособенъ да създаде едно здраво поколение, а освенъ това е опасно за околнитѣ.

Разглеждането на половитѣ болести не трѣбза а води къмъ отвръщение отъ пола, а да създаде едно сериозно отношение къмъ половитѣ сношения. Едно чисто отношение-почиващо на изискванията на половата хигиена и едно по-друго съзнание.

Лѣкуване на сифилиса — Отначало сифилиса не съставлява болестъ, а по скоро едно нашествие на микроби въ човѣшкия организмъ. Отъ момента, когато естествената защита е сломена отъ микробитѣ, отъ тогава може да се каже, че е започнала болестъта.

Ако човѣчеството не бѣше тъй много изродено, вследствие на противохигиеничниятъ и неестественъ режимъ, който води отъ сѣкове насамъ, отбранителнитѣ сили на човѣшкия организмъ, биха били достатъчно силни за да имунизиратъ добре противъ нашествието противъ микробитѣ

Има хора, които, поради естествения имунитетъ който притежаватъ, не се заразяватъ отъ тая болестъ.

Чрезъ природната медицина сифилисътъ е излѣчимъ напълно много пжти и то не само въ самото начало на тая болестъ, но и въ други случаи, когато тя е напреднала въ своето развитие.

Не може да се претендира, че природната медицина може да излѣкува всички хора заразени отъ сифилисъ.

Поради особенниятъ характеръ на тая болестъ най-разумно е да се прилагатъ въ повечето случаи, едновременно и

двата вида лѣкувания-природното и това на официалната медицина — специфично; лѣкарствено.

Казаното до тукъ се отнася и до трипера.

Отглеждане и възпитание на детето

отъ Д-ръ Баровъ

Като разглеждаме половитѣ отношения и всички въпроси произтичащи отъ пола, ние не можемъ да не се спремъ, макаръ и бегло, върху отглеждането, а по нататъкъ и върху възпитанието на детето, ако и тия неща да сж на пръвъ погледъ нещо отдѣлно.

Необходимо е да знаемъ последицитѣ отъ ползвитѣ сношения — когато тѣ цѣлятъ продължението на рода. Че не е нужно само да се роди едно дете, но че то въ впоследствие ще бжде свързано съ редица нѣща, отъ които зависи дали то ще бжде единъ истински човѣкъ, или единъ нещастникъ, който ще увеличи само баласта на двуногото човѣшко стадо.

Безразсѣдността, да се създаватъ деца, безъ да се помисли за голѣмата сериозностъ на това—за тѣхното отглеждане, възпитание и бждаще, е едно подло престѣпление отъ страна на тия родители.

Децата не трѣбва да се създаватъ за удоволствие или за кукли за развлеч. ние, или поради нѣкаква нежелана случайностъ.

Веднажъ създадено детето, на него трѣбва да се погледне най-сериозно въ всѣко едно отношение. Детето идва като единъ новъ човѣтъ — който ще премине презъ живота и ще се сблъска съ неговитѣ тревоги и неприятности, както всѣки единъ отъ насъ.

Ако ние наистина обичаме детето си, трѣбва да дадемъ най-реаленъ изразъ на тая обичъ, като напримеръ всичко възможно, то да стане единъ здравъ, деенъ, духовно, физически и творчески развитъ човѣкъ.

У много родители днесъ срѣдствата и въ можноститѣ за живѣне сж такива, че създаватъ много трудности и неприятности при отглеждането на детето.

Ранната възраст е най-важната за развитието на детето. Ако поради една или други причини се отслаби защитната способностъ на детскиятъ организъмъ и се намалятъ неговитѣ жизнени сили, това ще укаже силно влияние върху по нататъшното му развитие.

Нуждни сж, особено на майката, здрави и широки познания върху отглеждането на детето, тъй като особеноститѣ на съвременниятъ животъ усложниха много това отглеждане.

Възпитание на детето

През вѣковетѣ възпитанието на детето е било предметъ на най-различни спорове, теории и интереси. Затова е имало и най-различни задачи. Обикновено възпитателътъ твърде малко, или съвсемъ повърхностно се е интересувалъ за стремежитѣ, желанията и възможноститѣ на детето. Целта му въ повечето случаи е била преди всичко, да натрапи, по единъ или другъ начинъ, една опредѣлена програма. Да дресира единъ желанъ образъ, подчиненъ на ония интереси и желания, които сж продиктували това възпитание. Затова сж се пораждали много конфликти между възпитателя и възпитаника, толкова по сложни, колкото повече сж пренебрегвани ония жизнени закони и процеси на които подлежи развитието на всѣки единъ човѣкъ.

Възпитателътъ не трѣбва да пренебрегва и ония въпроси и проблеми, които отражението на околната срѣда и миръ поставятъ въ детския умъ. Отречемъ ли цѣлостното и разнообразно въздействие на това отражение, помжчимъ ли се да ограничимъ по единъ или другъ начинъ това възпитание, и натрапимъ на детето сухи формули, рискуваме да създадемъ единъ духовенъ инвалидъ.

Възпитанието не се заключава въ приучаването на детето къмъ тия или ония прояви или маниеръ на обществена етикеция; не значи заучвания на опредѣлени знания, или изпълняване на нѣкой нашъ капризъ и желание. Това е нищо повече отъ една дресировка, подобна на тия на животнитѣ.

Истинската задача на възпитанието е твърде сложна:

Да развие здрави навици, а съдействува на цѣлостното и хармонично тѣлесно развитие. Да развие свободата на творческитѣ прояви и създаде едно сериозно отношение къмъ творческитѣ процеси, срѣдства и възможности. Да развие самоинициативата, волята, разсудливостта и всички духовни стремежи и възможности въ най кристалния имъ видъ. Да се обогати само съ знания, които да дадѣтъ възможностъ за опредѣляне реалнитѣ и конкретни форми на понятията и стремежитѣ по-късно. Да се съдействува за създаването на едно обективно критическо отношение къмъ многоликитѣ прояви на живота.

Изобщо да се създаде единъ свободенъ и здравъ, деѣненъ и волевъ човѣкъ съ широки възможности за творчество на ценности, радости и красота; полезенъ на себе си и на общество. Въ възпитанието, освенъ другото, не малка роля играе семейството. Въ възпитанието на детето родителитѣ изпълняватъ своята истинска задача и чрезъ него тѣ даватъ истински и живъ образъ на детето.

Сложниятъ животъ ни е тъй много обвързалъ. Тѣй много сме звангажирани съ своитѣ мисли, желания и тревоги, че

твърде рѣдко обръщаме сериозно внимание на детето. Умсрени и нервни сме. Дразни ни често непрестанната детска любезностъ, викове, игри и смѣхъ. Но нашъ дългъ е да отдѣлимъ време и внимание за детето.

Можемъ да направимъ така, че нежнитѣ ржчички, веселото чуруликане, невинниятъ погледъ на детето, не само да ни донесатъ спокойствие, но и да създадѣтъ много, чисти и красиви радости, да разнообразятъ синказото всѣкидневие и да ни изтрѣгатъ за известно време отъ тревогитѣ. Трѣбва да се въздържаме да не разрушимъ рѣзко, подъ действие на едно временно избухване, чуднитѣ илюзии на оня душевенъ миръ въ който живѣе детето и въ който се гратъ най-чиститѣ усещания и ценности.

Къмъ идеализирания татко и мама е устременъ погледа въ очакване отговоръ на онова което измѣчва детското мозъче. За детето семейството или по-право личността или оня кржгъ отъ хора, които му обръщатъ внимание и отдаватъ ласки, топлина и нежности, сж едни отъ ония вдѣхновители, който дава импулсъ и подкрепя на развитието на висшитѣ усещания и стремежи на неговата душа.

Другъ единъ источникъ, който развива чиститѣ усещания и стремежи въ красотата, това е природата. Делата проявяватъ единъ естественъ стремежъ къмъ нея, който родителитѣ трѣбва да улеснятъ а не задушаватъ. Наредъ съ това да възпитатъ у детето едно чисто и трезво отношение къмъ природата.

Разнитѣ предразсѣдци на мистика облечени въ кожитѣ на разни таласъми и други нечисти сили, съ които се плаши детето, пораждатъ у него единъ хаотиченъ страхъ, което дава воля на малодушие и редица отрицателни прояви.

Волнитѣ игри подъ ласкитѣ на слънцето, свежестъта на въздуха, въздействието на простора и всичко онова което заобикаля и занимава детето всрѣдъ природата, укрепява здравето, чистотата и вѣрата въ собственитѣ сили. Разнообразието на природата поражда у детето и най-разнообразни въпроси и размишления и подтиква къмъ самостоятелностъ детския умъ.

Да криемъ ли отъ детето половитѣ загадки?

Вечната приказка за бабитѣ, вълшебницитѣ и щъркелитѣ, които носѣли б.бетата, днесъ е още по неубедителна. Децата станаха по модерни и по свободни и научаватъ повече неща отъ колкото ние предполагаме.

Като се лжже грубо и безсрамно детето върху физиологическия му произходъ, съвсемъ нѣма да се задоволи неговото любопитство, нито пакъ спре неговиятъ стремежъ да узнае. Да се мисли последното, значи да не познаваме

физическата и психическа природа на детето и всички ония стремежи мисли и прояви, които се пораждатъ у нея.

То значи да смѣтаме детето за една обикновена кукла, която може само да се смѣе, да плаче да играе и да яде, но не и едно същество като насъ.

Вѣрно е, че и самия животъ е направилъ да изгубимъ естественната си сериозностъ; да задушимъ у насъ чиститѣ и свѣтли полѣти и да се отпуснемъ и стопимъ въ еднообразието и блудкавостта на всѣкидневieto.

Родителитѣ нищо нѣма да загубятъ отъ своя авторитетъ, ако въ една подходяща форма кажѣха истината на своето дете. То добре схваща подъ мѣмренето, неловкото отклоняване и гузнитъ погледъ, лжжата. И обаянието на родителитѣ му спада въ неговото въображение. Постепенно тѣ губятъ ролята си на вдѣхновители и опора и направятъ детето самотно.

Половитѣ истини детето и юношата ще научатъ отъ по-голѣмитѣ си другари, отъ съмнителнитѣ имъ разкази, отъ онова което виждатъ у животнитѣ и у хората, а по-после отъ порнографската литература и картички и отъ много още нѣща, но за съжаление въ най-безредна и извратена форма.

Презъ пуберитета надигащитѣ се полови чувства, ако се оставятъ подъ същрто влияние, и подъ дайствиe на обогатената вече фантазия, ще се изродятъ въ едно болезнено напрежение — което може да доведе до редица психо-физически разстройства и полови извращения.

Ако къмъ това прибавимъ и уморителнитѣ учебни занимания, липсата на време за почивка и радости, нѣма защо да се чудимъ, че детето ни е сприхаво и отпаднало. Защо му липсва воля, желание за работа, жизненостъ и бодъръ погледъ.

Половиятъ нагонъ е една решителна сила, която не може да се пренебрегва.

Детето предъ половата проблема

Истината за пола има твърде различенъ характеръ за едно малко съвсемъ ново същество, което никога не я вижда отведнажъ въ нейната цѣлост. Въпроситѣ които се изпречватъ, предъ неговиятъ умъ, идватъ споредъ нуждитѣ на умственното му, емоционално и физическо развитие. Тия въпроси не съдържатъ нищо обезпокоително преди да е дошла забърканата намѣса на по-възрастниятъ.

Отъ ранна възраст детето разбира, че е момче и вижда обществената стойностъ на това разграничаване.

Дълго време, обаче, гигантитѣ, които го заобикалятъ сж за него „татко“ и „мама“. То узнава или отгатва, че единъ день и то ще бжде татко или мама, Какъвъ хубавъ

блѣнъ сж могъщество и какво хубаво основание да се наблюдаватъ заниманията и ролята на всѣки членъ отъ семейството!

Постепенно детето открива тѣлото си — отъ вънъ като се разглежда и отъ вътре, като се пробужда за много нови усещания; неща които предвещаватъ и подготвятъ здравиятъ полъ.

Детето е много повече лично засегнато, отъ колкото, обикновенно се мисли, когато то се интересува отъ механизма и процеса на размножаване и неговитѣ загадки. Трѣбва да се държи смѣтка за това при отговоритѣ, които му се даватъ.

Детето се осведомява върху полезността и значението на разнитѣ части на организма си. Ясно е огромното значение (за тая вътрешна работа) на изводитѣ, които то ще си извади.

Ако излъжемъ и замълчимъ, цѣлата частъ отъ тая р бота рискува да бжде извършена погрешно. Ако му поднесемъ предивременно нѣща, за които то не е подготвено да приеме, се внася безредие.

За всѣко едно нѣщо трѣбва да подготвяме и изчакваме най-подходящиятъ моментъ, въ който то ще бжде разбрано най-добре и най-правилно.

Ето общия планъ на разкриване тия въпроси на детето:

Най-напредъ различие на половетѣ, после бременность раждане (отъ где иде бебето). Най-сетне ролята на бащата и най-сетне ролята на бащата и естеството на детероднитѣ отношения. По нататкъ — тия детеродни отношения могатъ ли да съществуватъ безъ женитба? Дали тѣ зависятъ само отъ желанието да се създава потомство. Само детероднитѣ ли отношение могатъ да свържатъ мъжа и жената. Некои по точни хигиенични, медицински и физиологически познания. Извращенията и всички възможни заблуди на инстинкта, последицитѣ отъ това и т. н.

Тая програма се разпредѣля върху доста години въ зависимостъ отъ всѣки отдѣленъ члучай. Е една твърде отговорна и деликатна работа, изискваща търпение и разбиране.

Накратко казано, индивида да се подпомогне отъ една страна да се приспособи къмъ изискванията на обществото и културата, на които то принадлежи, а отъ друга страна подкреждането всичкитѣ му усещания, идеи, желания и подтици въ една хармонична форма.

В А Ж Н О !

Брой 3—4 посвѣтенъ на лѣкуването температурнитѣ болести ще пратимъ само на отчетенитѣ абонати. Затова ОТЧЕТЕТЕ СЕ! На не отчетенитѣ се спира!

Другитѣ за природолѣчението

Уважаеми г-нъ редакторе,

Често слушамъ да се говори за вашето сп. „Прироенъ лѣкаръ“. Въ него Вие пишите какъ да се лѣкуваме. Много хора не сж чували за това лѣкуване. Казватъ че Вий сте били първия български лѣкаръ, който се отдалъ изцѣло на природното лѣкуване, което лѣкуване е най-евтино и най-просто. Автора на наржника бѣ толкова добъръ, че написа тазъ вълшебна книга, толкова скромно, че всѣки може да я разбира и се ползва отъ нея. Ще дойде часъ, когато ще бждатъ излишни отровнитѣ лѣкарства.

Върѣйки беднотията, азъ силно желая да имамъ поне частъ отъ тази вълшебна книга, затова ще Ви моля да ме запишите абонатъ на вашето списание „Природенъ лѣкаръ“...

Илия Б. Манчевъ, гр. Асеновградъ

Любезни Юрдановъ,

Деветъ години: отъ какъ съмъ привърженикъ на природосъобразенъ животъ. Отъ окаенъ страдалецъ днесъ смѣло заявявамъ, че вече съчъ къмъ завидно подобрение. Макаръ и на 54 год., почнахъ да се чувствавамъ съ нови жизнени сили, нѣщо което ми дава куражъ и основание да заявя, че само по пѣтя на природосъобразното живѣне ще бждемъ истински Божии чедъ: Всички разточителности и угодничества водятъ човѣка къмъ хлѣзгавия пѣтъ на болести и неволи. Не съ мъжа, а съ съзнание ще се избавимъ отъ погрѣшно посочения съвремененъ културенъ животъ, който носи вмѣсто свобода, само мъжки и страдания.

Ние и лѣкарствата

Мнозина все още мислятъ, че разликата между биологичното природолѣчение и лѣкарствената медицина е тази, че ние не употрѣбяваме лѣкарства а тѣ ги употрѣбяватъ. Въ действителностъ знаятъ всички, които внимателно и редовно сж чели нашата литература, че разликата не е такава, защото и природниятъ лѣкаръ употрѣбява понекога нѣкои лѣкарства. А употрѣбяванитѣ отъ насъ лѣковити билки, не сж нищо друго освенъ лѣкарства. Нѣщо повече даже—имено въ това, че и тѣ и ние употрѣбяваме лѣкарства сж допирнитѣ ни точки.

Разликата е много по-друга, по-сжществена и по-принципна. Докато училищната медицина се сърди на болестнитѣ признаци; (температура, болка, изривъ, повръщане, кашлица и т. н.) и ги потушава съ лѣкарства, ние имъ се радваме и вмѣсто да ги потушаваме, ги тачимъ и даже поощряваме когато тѣ сж недостатъчни. Тѣ мислятъ, че лѣкарската намѣса съ разни сръдства е решающиятъ факторъ въ оздравяването, а ние

силно вѣрване въ самооздравителнитѣ сили на природата (въ организма) и тѣмъ предоставяме оздравяването, като ние само имъ създаваме добри условия за работа, ги ръководимъ и подпомагаме.

И редица други въ този духъ различия има между дветѣ лѣчебни системи, като само при грижливо и основно изучаване могатъ да бждатъ разбрани и правилно приценени въ тѣхнитѣ недостатѣци и предимства. И всѣки, който си даде трудъ да проучи тѣзи познания, не може да не избере биологичното предъ алапотичното лѣчение.

По конкретно казано, по отношение ограничената употреба на единични лѣкарства, можемъ да се изкажемъ съ заключителнитѣ мисли на Д-ръ Алфредъ Браухле:

Употрѣбата на лѣкарства е оправдана само: въ хирургията; за потушаване на прекалено силни болки; за уригулиране смутена сърдечна дейность и то въ онѣзи случаи кждето чисто физикалнитѣ приложения, като изключения, не дадатъ резултатъ, или пъкъ биха го дали бавно, а нуждата отъ бързо укрепване сърдцето е належащо; употребяватъ се въ случаитѣ, когато животътъ е въ внезапна остра опасность и се иска бърза даже свѣткавична помощъ, — А истинскитѣ оздравителни работи отъ страна на лѣчителя стоятъ извънъ границитѣ на лѣкарственото употребяване, се съдържатъ въ животворното действие на естественитѣ жизнени дразнения — биологичнитѣ лѣчебни срѣдства.

Панмиелофтиза

Предистория: 34 год. пациентка страда отъ 7 години отъ периодични диарии. Преди 4 години се е установило, че има силна анемия. Правени сж серия разнородни инжекции 1933 год. забременява съ второ дете. Въ VII-ия месецъ на бременността хемоглобина въ кръвта е билъ едва 20%. Това наложило преливане на кръвъ десетъ пѣти, даване суровъ черъ дробъ и сурова храна. Въ 6-ия месецъ хемоглобина е билъ 55%. Въ 8-ия месецъ 75%. Следъ раждането въ IX-ия — 45%. Затова 4 пѣти преливане на кръвъ. Въпрѣки това, хемоглобина спада на 33%. Затова още 6 преливания сега вече е 55%. Предложило се изваждане на далака. Но болната пожелала да бжде препратена въ болница за природно лѣкуване. Лѣкуващия я профѣсоръ V. Sch. се съгласява и я настаняватъ при Д-ръ Браухле въ присенщсвата болница.

При приемането. Много слаба, отпаднала безъ сили за най-обикновени движения. Студени потове, гнойно възпаление на венцитѣ и разклащане зѣбитѣ. Много блѣда. Охранване много оскудно. Шумъ сърдцето. Кръвно налѣгане $120/80$. Увеличенъ черъ дробъ, мекъ но болезненъ. Ингвиналнитѣ жлеи увеличени. Въ пикочѣта следи албуминъ, а въ утайката й

бѣли кръвни тѣлца. Кръвна картина на 30. X. 1933 год. 45% хемоглобинъ, 1.6 милиона червени кръвни тѣлца (нор. 5 мил.). Бѣли кръвни тѣлца 1000 (нор. 5000),

Ходъ на болестъта: Кръвни картини на 16. I. 1934 год. 58% хемоглобинъ; 2.8 милиона черв. тѣлца, 6,000 бѣли.

На 1. II. 1934 г. 60% хемоглобинъ; 2 мил. червени; 6400 бѣли.

На 24. II, 1934 г. 71% хемоглобинъ; 2'6 мил. черв.; 3,600 бѣли.

Лѣчение: Сурово ядене. Ежедневно по 1 литъръ сурови сокове отъ плодове и зеленчуци. Дневно по 125 гр. суровъ черъ дробъ съ наситно насеченъ лукъ. По-сетне вегетарианска храна и 1/2 литъръ сокове. Ежедневно мѣнящо измиване и коремъ присницъ. Три пѣти тедмично кварцово загрѣване. Три пѣти седмично мѣнящо поливане бедрата.

Състояние при изписване отъ болницата: Съ много голѣмо подобрене болната се изписа. На 24. II. 1934 год. Подобриенето въ кръвната картина описахме горе. Предотврати се изваждането на далака. Костниятъ мозъкъ възстанови способността си да образува кръвни тѣлца, ненуждни станаха кръвопрolivанията. Теглото се увеличи съ 1 кгр.

Заклучение: Сжщото време дойде на лѣчение въ клиниката друга една болна съ сжщото страдание, но на която далака беше изваденъ. И до днесъ не успѣхме да подобримъ състоянието ѝ. Но направихме кръвоприлизанията вмѣсто да сж нужни на всѣки 8 дни, както беше да се правятъ чакъ на всѣки 10—12 седмици. Намираме, че изваждане на далака не бива да става. На това изваждане се дължи неуспѣха при втората пациентка.

Какво ще ни кажете за сулфамиднитѣ лѣкарства?

Като голѣма новостъ въ лѣкарствената медицина сж нововъведенитѣ сулфамидни специалитети.¹⁾ Сѣта се, че тѣ вършатъ истински чудеса при лѣкуването. Съ тѣхъ били излѣкувани сериозни болести просто съ невѣроятна бързина (за 3—4 дни). Единъ колега при споръ по тѣхъ, веднажъ възпитателно твърди че трипера лѣкувалъ за нѣколко дни само съ улиронъ (по-сетне неоулиронъ) безъ какви да е промивки или друго лѣчение. А пневимонията била вече играчка днесъ и това се дължало на сулфамиднитѣ лѣкарства.

Въ литературата по природно лѣкуване азъ не съмъ срѣщалъ подробно становище по този въпросъ. Лично азъ нѣаамъ лична практика съ тѣхъ. Но, изхождайки отъ основното схващане на биологичната медицина, че вътрешния лѣкаръ (животворнитѣ сили, самооздравителната способностъ на организма), е който има решаващо значение за изхода на болестъта

¹⁾ Пронтозилъ, дисептилъ, ултрас. птилъ, улиронъ, неоулиронъ и т. н.

а не вънкашни срѣдства били тѣ какви да е, азъ мисля че и тукъ ивлеченията ще сж пресилени а може би и временни. Тамъ кждето оздравяването съ сулфамидитѣ е сигурно, то сигурно и безъ тѣхъ ще е възможно. Колкото се отнася до съкратяването на времетраенето на болестята, остава да се докаже, че то е реално, действително, радикално и не е въ ущърбъ на сетнешното здравно състояние.

За сега едно е сигурно. Че увлѣчението е прекалено, че истинското целесъобразно отнасяне къмъ всѣки боленъ си остава това въ духа на биологичната медицина; че и тѣзи лѣкарства ще се окажатъ нерѣдко вредни.

И ето, че въ „Българска клиника“ год. XIV бр. 6 стр. 326 Д-ръ Г. Георгиевъ ни привежда такива мнения като казва: „Апластична анемия (панмиелофтиза), особенъ родъ тежка, злокачествена, неизлѣчима анемия, може да се яви следствие увреждане (на костния мозъкъ и кржвоноснитѣ съдове) отъ сулфатидни лѣкарства — прантозилъ, улиронъ и др.

Въ сжщото българско медицинско списание се описва единъ много интересенъ случай:

21 гадишенъ младежъ заболява въ Скопие отъ триперъ и сифилисъ. Отпочва се лѣкуването му въ кожно-венерическата клиника въ София. Въ резултатъ на това енергично лѣчение съ неосалварз нъ и други противотриперни и противосифилистични лѣктрства, но комбинирани съ сулфамидни специалитети: болниятъ става много эле, като заболява отъ особения родъ злокачествена анемия, панмиелофтиза. Лѣчението почнало на 2 IV 42 г. а на 5 VI 42 г. болниятъ умира при тежка мжчителна картина.

Че смъртта на този момъкъ е комбинираното лѣчение съ противотриперни, противосифилистични и сулфамидни лѣкарства, признава и клиниката. По този въпросъ въ списанието се казва: „Тукъ въпросътъ е ясенъ. Касаетъ се за апластична злокачествена анемия, появила се следъ салварзаново лѣчение, комбинирано съ сулфамидни лѣкарства — разбира се на почвата на конституционна малоценностъ на костния мозъкъ.

Случаи на такива лѣкарствени увреждания съобщаватъ и П. Н. Шишкинъ въ „Советская клиника“

Въ българското списание по-нататъкъ се казва: „Ние смѣтаме, че тази лѣкарствена комбинация за крайно опасна, защото повечето отъ тежкитѣ усложнения, които сме наблюдавали въ нашата клиника се появиха именно при такова лѣчение“.

Поуката отъ горното е ясна — придържахъ се у принципитѣ на биологичното лѣчение и избѣгвай сулфатиднитѣ и др. лѣкарства, при лѣки заболявания ако куража ти при тежкитѣ е недостатъченъ.

Подробности прочетете въ сп. „Българска клиника“ отъ год. XIV бр. 6 стр. 326.

СПИСЪКЪ

На полезни книги по природно лѣкуване, които всѣки трѣбва да има въ своята домашна библиотека. Купете си ги! Доставя въ предплата, авторътъ Д-ръ Кирилъ Йордановъ бул. „Мария Луиза“ № 34 гр. Варна Тел. 28-46. Чекова сметка 23-91.

№	лв.
1. Варна — какво, какъ лѣкува (изчерпана)	10
2. Здрава, млада, хубава (изчерпана)	10
3. Подмладяване на жената (изчерпана)	10
4. Лѣкуване съ вода	20
5. Лѣкуване съ пара	15
6. Кратъкъ курсъ по хигиена	20
7. Рвматизма и лѣкуването му (второ издание)	20
8. Лѣкуване по Шротъ — чудотвореца на Линдевизе	20
9. Четковия масажъ — първоразряденъ лѣчебенъ факторъ за здрави и болни (второ издание)	10
10. Лѣкуване съ гладъ (постъ) — безкръвна сперация на природното лѣкуване	15
11. Наука за суровоядене — сурововлѣчение (изчерпана)	15
12. Закаляване на тѣлото (изчерпана)	5
13. Чистота и здраве (за деца, юноши и родители)	5
14. Хихиена на старостта, или какъ да живѣемъ въ напред. възраст	15
15. Захарната болестъ и лѣкуването ѝ	10
16. Загадка на главобола	10
17. За майките — кърмене, захранване и отбиване	10
18. Душове, компреси, клизми, промивки и др. специални приложения на природолѣчението (изчерпана)	10
19. Кожнитѣ болести и тѣхното лѣкуване	15
20. Криза въ медицината, ново изграждане чрезъ природолѣчение	10
21. Температурнитѣ болести и безлѣкарств. имъ лѣкуване	5
22. Студентитѣ крака като болестна причина	5
23. Биологична Медицина или алопатия — единъ наученъ споръ	20
24. Природосъобразенъ животъ или къмъ здраве и дълголѣтие	25
25. Медътъ като храна и лѣкарство	10
26. Остъръ ставенъ ревматизмътъ (второ издание, включена въ № 7)	
27. Болести и страдания на жената	10
28. а) Мисълта лѣкува, б) лѣкуване съ ултравиолетови лъчи	5
29. Болести на бѣбрежитѣ и мѣхура	10
30. Критическа възраст у жената	10
31. Високо кръвно налягане	10
32. Цѣлта на очитѣ като огледало на нашето здраве	10
33. Лѣчебни бани съ билкови отвари	5
34. Болести на сърдцето, артериитѣ и венитѣ	20
35. Туберкулоза на бѣлитѣ дробове и нейното природно лѣкуване	30
36. Самопомощта въ живия организъмъ	20
37. Бронхнална астма	20
38. На борба съ старостта и методитѣ на подмладяване	20
— „Красота и здраве“ — гимнастическо табло	10

ЗАКЪСНЕНИЕТО се дължи на това, че печатницата забави отпечатването на книжка 3 — 4 съ 3 месеци. Настоящата двойна книжка затова отпечатваме въ друга печатница и я пращаме преди 3 — 4-та.

СПИРАМЕ СПИСАНИЕТО НА НЕОТЧЕТЕНИТѢ АБОНАТИ и ги моляме да се отчетатъ. Знаете ли че съ 50 лв. не може вече да се покриятъ разноснитѣ? Тогава улеснете ни да го искараме като се отчетете още сега. Неотчетенитѣ нѣма да получатъ бр. 3—4-ти.